

Abans de res, com vaig sentir que deia un il·lustre saltenc vinculat al teatre a l'hora de recollir un premi, avui és a mi a qui li toca dir MOLTES, MOLTES i MOLTES GRÀCIES.

I ho deixo aquí, perquè hauria de donar les gràcies a tantes persones que demà encara hi seríem. Però així, a l'engròs, gràcies a la junta del Col·legi de Periodistes, al 9 Nou, a Ràdio Olot, a *El Punt*, al *Diari de Girona*, a Catalunya Ràdio, a molts amics i a la família. A uns, perquè m'han permès ser, i als altres, perquè m'han deixat fer de periodista.

No us ho puc negar. Quan em van donar la notícia que la junta del Col·legi m'atorgava aquest reconeixement, als qui m'ho van dir no els creia. Els vaig dir que, segurament, hi havia altres companys que ho mereixien més que jo, i quan van insistir em vaig emocionar.

Ara recullo aquest guardó amb molta il·lusió i orgull, però amb preocupació. No soc ningú per donar consells, però em preocupa, i molt, la situació actual del periodisme. Vam començar per les rodes de premsa o compareixences sense preguntes. Ara a les xarxes tothom es veu capaç de ser periodista. Abunda la manipulació i les notícies falses. I, el que és més greu, no és que se les cregui el públic en general, sinó que també se les creuen els periodistes i els mitjans, que les publiquen sense contrastar.

Periodistes de veritat: no us cregueu tot el que us diuen, no us deixeu enganyar, contrasteu les notícies i analitzeu sempre, sempre, qui us dona la primícia i quin interès hi pot tenir en fer-la pública.

Això estic segur que també us ho diria un altre periodista “mosquejat” i gran amic que, malauradament, ja no és entre nosaltres, en Miquel Diumé, a qui vull recordar en un moment com aquest.

Aquestes són reflexions personals que ja me les feia abans, quan treballava, però encara ara, estant jubilat, me les plantejo i, ara i aquí, les exposo en veu alta.

D'altra banda, una altra qüestió em té el cor encongit. És el rumb esbiaixat que ha agafat la CCMA. Sembla que hi hagi algú a qui TV3 i Catalunya Ràdio els faci nosa i vulguin diluir, en mig del no res, enmig del color taronja, aquests mitjans,

aquestes marques consolidades i reconegudes. A diferència d'abans, ara als mitjans públics tampoc hi trobo ben tractada la nostra llengua, el català.

El repte i la necessitat d'entomar les millors tècniques i informatives no ho qüestiono en absolut. La necessitat d'una plataforma digital tampoc, però això que estan fent, per mi, no té ni cap ni peus. Simplement és màrqueting del dolent.

Em dec fer gran, cada dia més repatani. Però es que jo m'estimo TV3 i Catalunya Ràdio. Confio que el seny tornarà i els mitjans públics de Catalunya tornaran a ser nostres i vetllaran per la nostra llengua. Dit això, m'acomiedo tal com he començat.

Moltes gràcies companys de professió per aquest reconeixement i moltes gràcies, als que no heu pogut i a tots els qui avui m'heu volgut acompanyar en aquest dia entranyable i inoblidable.

Salt, 22 d'octubre de 2025.